

Lieta C-235/21

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar
Tiesas Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2021. gada 12. aprīlis

Iesniedzējtiesa:

Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovēnija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2021. gada 17. marts

Kasācijas sūdzības iesniedzējs:

RAIFFEISEN LEASING, trgovina in leasing d.o.o.

Atbildētāja:

Republika Slovenija

Pamatlietas priekšmets

Kasācijas sūdzība administratīva tiesas procesa kontekstā; pievienotās vērtības nodoklis (PVN); Padomes Direktīva 2006/112/EK; nekustamā īpašuma finanšu līzings līguma kvalificēšana par rēķinu PVN deklarēšanas un atskaitīšanas vajadzībām; būtiskas norādes, kurām ir jābūt līgumā, lai tas varētu tikt uzskatīts par rēķinu;

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Savienības tiesību interpretācija; LESD 267. pants.

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai rakstveida līgums var tikt uzskatīts par rēķinu PVN direktīvas 203. panta izpratnē vienīgi tad, ja tas satur visas norādes, kas attiecībā uz rēķinu ir noteiktas PVN direktīvas 3. nodaļā (“Rēķinu piesūtīšana”);

vai, ja atbilde ir noliedzīga,

2. Kādas ir norādes vai apstākļi, pamatojoties uz kuriem rakstveida līgums katrā ziņā var tikt uzskatīts (arī) par rēķinu, kas rada pienākumu maksāt PVN saskaņā ar PVN direktīvas 203. pantu;

vai, konkrētāk,

3. Vai par rakstveida līgumu, kuru ir noslēguši divi PVN maksātāji un kura priekšmets ir preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana, var tikt uzskatīts rēķins PVN direktīvas 203. panta izpratnē, ja no tā izriet pārdevēja vai pakalpojuma sniedzēja kā līgumslēdzējās puses skaidra un objektīvi atpazīstama griba izrakstīt rēķinu par konkrēto darījumu, kas pircējam varētu ļaut pamatoti pieņemt, ka tas uz tā pamata var atskaitīt kā priekšnodokli samaksāto PVN?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Padomes Direktīva 2006/112/EK, it īpaši 203. pants, kā arī 63., 178., 218. un 226.–230. pants.

Atbilstošās valsts tiesību normas

Zakon o davku na dodano vrednost (Likums par pievienotās vērtības nodokli; turpmāk tekstā – “ZDDV-I”), 67., 76. un 82.–84.a pants.

Īss pamatlietas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 Kasācijas sūdzības iesniedzēja, sabiedrība *Raiffeisen leasing, d.o.o.* (turpmāk tekstā – “*Raiffeisen leasing*”), un sabiedrība *RED, d.o.o.* (turpmāk tekstā – “*RED*”) noslēdza finanšu līzings līgumu un nekustamā īpašuma pirkuma–pārdevuma līgumu (*sale-and-lease back* darījums).
- 2 *RED* piederēja zemes gabals ar vecu dzīvojamo ēku apdzīvotā vietā *Rožna dolina* [Rožu ieleja]. Tas vēlējās uzbūvēt tur jaunu ēku. Lai iegūtu finansējumu, ar 2007. gada 19. novembra nekustamā īpašuma finanšu līzings līgumu (turpmāk tekstā – “līgums”) puses vienojās, ka *Raiffeisen leasing* iegādāsies nekustamo īpašumu no *RED*, kas tai maksās līzings maksājumus līdz atmaksā esošā zemesgabala un jaunbūvju vērtību (1 294 786,56 EUR). Minētajā līgumā bija norādīta arī pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk tekstā – “PVN”) summa 110 056,86 EUR apmērā.
- 3 *Raiffeisen leasing* neizrakstīja savai līgumslēdzējai pusei *RED* nekādu (atsevišķu) rēķinu saskaņā ar līgumu, kā arī nedeklarēja un nesamaksāja PVN. *RED*, pamatojoties uz minēto līgumu, izmantoja savas tiesības atskaitīt PVN, it kā līgums būtu rēķins, kuru tā iekļāva savā PVN deklarācijā.

- 4 Tādos apstākļos trīs dienas vēlāk saskaņā ar vienošanos abas sabiedrības noslēdza 2007. gada 22. novembra pirkuma–pārdevuma līgumu (turpmāk tekstā – “pirkuma–pārdevuma līgums”), kura priekšmets bija zemes gabals un vecā ēka. Abas sabiedrības vienojās par cenu ar PVN un RED izrakstīja *Raiffeisen leasing* rēķinu ar PVN.
- 5 2007. gada novembrī kasācijas sūdzības iesniedzēja *Raiffeisen leasing* izmantoja savas tiesības atskaitīt PVN par pirkuma–pārdevuma līgumu.
- 6 Tā kā norunātajā termiņā RED neizpildīja savas saistības, gandrīz četrus gadus vēlāk, proti, 2011. gada 21. februārī līgums pēc abpusējās vienošanās tika izbeigts. *Raiffeisen leasing* pēc tam pārdeva nekustamo īpašumu tālāk citam pircējam par cenu ar PVN.
- 7 2014. gada 25. jūlijā RED tika paziņots galīgais lēmums, ar kuru tai tika liegtas tiesības atskaitīt PVN, pamatojoties līgumu.
- 8 Nodokļu revīzijas procedūrā tika konstatēts (pirmās un otrās instances nodokļu lēmums), ka *Raiffeisen leasing* (1) uz līguma pamata bija jāiegrāmato PVN un (2) nebija jāizmanto savas atskaitīšanas tiesības uz pirkuma–pārdevuma līguma pamata.
- 9 Runājot par (1) punktu: *Finančna uprava Republike Slovenije* (Slovēnijas Republikas ieņēmumu dienests, turpmāk tekstā – “FURS”) pamatoja PVN iekasējamību ar *Zakon o davku na dodano vrednost* (Likums par pievienotās vērtības nodokli; turpmāk tekstā – “ZDDV-1”) 76. panta 1. punkta 9. apakšpunktu, saskaņā ar kuru “PVN maksā ikviena persona, kura PVN norāda rēķinā”. Tā skatījumā, līgumam, kurā bija norādīta vērtība kopā ar PVN, būtībā bija rēķina saturs, uz kā pamata RED varēja izmantot savas tiesības atskaitīt PVN. Tātad tajā brīdī arī radās pienākums maksāt PVN.
- 10 Pēc tam FURS pieņēma lēmumu, kurā liedza RED tiesības atskaitīt PVN, pamatojoties uz līgumu. Tāpēc *Raiffeisen leasing* šajā datumā ieguva tiesības samazināt (koriģēt) PVN deklarāciju, ņemot vērā, ka nodokļu ieņēmumu zaudēšanas risks tika novērsts ar iepriekš minēto FURS lēmumu. Tomēr pa to laiku (no 2008. gada 3. janvāra līdz 2014. gada 25. jūlijam) bija pagājis laika periods, kurā, FURS skatījumā, *Raiffeisen leasing* bija pienākums deklarēt PVN, taču tas to neizdarīja. Par minēto periodu FURS piemēroja tam procentus no nodokļu parāda 50 571,88 EUR apmērā.
- 11 Runājot par (2) punktu: FURS skatījumā, no pirkuma–pārdevuma līguma izrietošais darījums saskaņā ar likumu ir atbrīvots no PVN, jo ZDDV-1 44. panta 7. punktā ir paredzēts, ka “ēku vai ēku daļu, kā arī zemes gabalu, uz kuriem tās atrodas, piegādes ir atbrīvotas no PVN, izņemot gadījumus, kad piegāde notiek pirms ēku vai ēku daļu pirmās apdzīvošanas vai izmantošanas, vai kad piegāde notiek pirms ir pagājis divu gadu laika periods no pirmās izmantošanas vai pirmās apdzīvošanas sākuma”. Līgumslēdzējas puses neiesniedza nodokļu iestādei nodokļu deklarāciju, kas ļautu izvēlēties darījuma aplikšanu ar PVN ZDDV-1

45. panta izpratnē. Tāpēc atskaitīšanas tiesības nevarēja tikt izmantotas, kaut arī tika izrakstīts rēķins, kurā tika (nepamatoti) norādīts PVN. Tāpēc *FURS* veica papildu PVN aprēķinu 44 200,00 EUR apmērā, pievienojot procentus 11 841,97 EUR apmērā. *FURS* skatījumā, šajā ziņā neesot nozīme apstāklim, ka vēlāk (pēc līguma izbeigšanas) nekustamais īpašums tika pārdots citam pircējam ar darījumu, par kuru ir jāmaksā PVN. No pirkuma–pārdevuma līguma izrietošais darījums bija atbrīvots no PVN un turpmākie notikumi šajā saistībā neesot svarīgi.

- 12 Administratīvā procesa laikā *Ministrstvo za finance* (Finanšu ministrija) kā pirmā instance noraidīja prasītājas sūdzību kā nepamatotu un *FURS* lēmumu atstāja spēkā negrozītu.
- 13 *Raiffeisen leasing* apstrīdēja minēto lēmumu *Upravno sodišče* (Administratīvā tiesa), kas kā otrā instance noraidīja pieteikumu būtībā to pašu iemeslu dēļ, kas tika norādīti *FURS* un Finanšu ministrijas lēmumā.
- 14 Pēc tam *Raiffeisen leasing* iesniedza lūgumu atļaut iesniegt kasācijas sūdzību par *Upravno sodišče* (Administratīvā tiesa) spriedumu, *Vrhovno sodišče* (Augstākā tiesa) daļēji apmierināja minēto lūgumu, ar 2020. gada 20. maija rīkojumu atzīstot kasācijas sūdzību par pieņemamu, it īpaši, lai cita starpā atbildētu uz svarīgu juridisku jautājumu: “Kad divpusēja vienošanās (līgums) var tikt uzskatīta par rēķinu *ZDDV-1* un PVN direktīvas izpratnē”. Uz tā pamata minētā sabiedrība iesniedza kasācijas sūdzību, kuru šobrīd izskata *Vrhovno sodišče* (Augstākā tiesa).

Pamatlietas pušu galvenie argumenti

- 15 Atbildētāja, uzskatot, ka attiecīgais līgums ir arī rēķins, kurā ir norādīts PVN, konstatēja, ka saskaņā ar *ZDDV-1* 76. panta 1. punkta 9. apakšpunktu kasācijas sūdzības iesniedzējai bija jāmaksā PVN, tomēr attiecīgajā taksācijas gadā tā to nav izdarījusi.
- 16 Šajā ziņā ir svarīgi norādīt, ka kasācijas sūdzības iesniedzēja neuzskatīja attiecīgo līgumu par rēķinu *ZDDV-1* un PVN direktīvas izpratnē un ka savukārt otra līgumslēdzēja puse, [sabiedrība] *RED* izmantoja vai, precīzāk sakot, mēģināja izmantot līgumu kā rēķinu, lai atskaitītu PVN.
- 17 Arī *Upravno sodišče* (Administratīvā tiesa) pārsūdzētajā spriedumā nosprieda, ka atbildētājas tēze būtībā ir pareiza. Kasācijas sūdzībā kasācijas sūdzības iesniedzēja argumentēti apstrīd minētā līguma kvalificēšanu par rēķinu, kas ir kvalifikācija, kas, pamatojoties uz iepriekš minēto tiesību normu, izraisa tās pienākumu maksāt PVN. Tā noliedz, ka varētu būt iespējams noslēgto līgumu kvalificēt par rēķinu, apgalvojot, ka šajā līgumā nav ietverti visas būtiskās rēķina sastāvdaļas (tajā nav norādīta PVN likme, nedz datums, kurā ir notikusi preču piegāde) un ka tāpēc nav izpildītas formālās prasības, kuras ļautu līgumslēdzējai pusei, *RED*, izmantot tiesības, kuras attiecas uz priekšnodokli, tādējādi nepastāv nekāds nodokļu ieņēmumu zaudēšanas risks. Kasācijas sūdzības iesniedzējas skatījumā, ar līgumu tā vienkārši apņēmas piegādāt otrai līgumslēdzējai pusei nekustamo īpašumu, kas

līguma noslēgšanas brīdī vēl tai nepiederēja (un kuru tā tādējādi ieguva tikai trīs dienas vēlāk), tādējādi līgums kā tāds neizraisīja nekustamā īpašuma piegādi. No iepriekš minētā izriet, ka kasācijas sūdzības iesniedzējas nolūks nebija, lai līgums kalpotu par rēķinu, jo gadījumā, ja tā gribētu izrakstīt rēķinu, tā izrakstītu to ar visām *ZDDV-1* paredzētajām sastāvdaļām. Tātad tā apstrīd atbildētājas un *Upravno sodišče* (Administratīvā tiesa) tēzi, saskaņā ar kuru līgums var tikt uzskatīts par rēķinu tikai tā apstākļa dēļ vien, ka līgumā ir norādīts piegādes priekšmets, nodokļa bāze un summa. Kasācijas sūdzības iesniedzējas skatījumā, šāda tēze ir patvaļīga, jo tā varētu radīt iespēju uzskatīt par rēķinu (kā PVN maksāšanas pamatu) arī jebkādu piedāvājumu (līgumu), kurā ir norādītas vienīgi minētās sastāvdaļas.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 18 Šajā lietā strīds ir vienīgi daļā, kas attiecas uz pienākumu maksāt PVN, pamatojoties uz izrakstīto rēķinu, par kuru būtu uzskatāms rakstveida līgums, kas 2007. gada 19. novembrī tika noslēgts starp kasācijas sūdzības iesniedzēju, *RaiFFEISEN leasing*, un otru līgumslēdzēju pusi, *RED*, un kurā bija norādīta arī PVN summa (110 056,86 EUR apmērā). Rodas jautājums, kā interpretēt PVN maksāšanas pienākuma rašanos, kas pamatojas uz apstākli, ka subjekts, kas izrakstīja rēķinu, norādīja tajā PVN, atbilstoši PVN direktīvas 203. pantam un *ZDDV-1* 76. panta 1. punkta 9. apakšpunktam, ar kuru minētais direktīvas pants tika transponēts Slovēnijas tiesību sistēmā ar identisku formulējumu. Tātad *ZDDV-1* pareizā interpretācija ir pilnībā atkarīga no minētās direktīvas tiesību normas pareizas interpretācijas.
- 19 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas (turpmāk tekstā – “Tiesa”) judikatūru, minētais PVN direktīvas 203. pantā paredzētais pienākums ir neatkarīgs no faktiskā ar nodokli apliekama darījuma esamības, kamēr iespējamais trūkums nav koriģēts saskaņā ar šajā direktīvā paredzētajiem nosacījumiem (skat., piemēram, spriedumu, 2013. gada 31. janvāris, LVK, C-643/11, EU:C:2013:55). Šīs tiesību normas mērķis ir nodrošināt PVN sistēmas efektivitāti un neitralitāti, novēršot nodokļu ieņēmumu apdraudējuma risku, kas var rasties, ja rēķina, kurā nepamatoti ir norādīts PVN, saņēmējs šo rēķinu var izmantot, lai īstenotu savas atskaitīšanas tiesības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 18. jūnijs, *Stadeco* (C-5[6]6/07, EU:C:2009:380, 29. punkts).
- 20 Tātad, lai rastos minētais pienākums maksāt PVN, ir jāsāk no konstatējuma, ka ir izrakstīts rēķins PVN direktīvas un *ZDDV-1* izpratnē. Ja netika izrakstīts rēķins, pienākums maksāt PVN loģiski nevar rasties. Šajā ziņā ir būtiska PVN direktīvas 218. panta tiesību norma, kurā ir paredzēts, ka šīs direktīvas mērķiem dalībvalstis kā rēķinu atzīst dokumentus vai paziņojumus uz papīra vai elektroniskā formā, ja tie atbilst nosacījumiem, kas izklāstīti šajā nodaļā (3. nodaļa “Rēķinu piesūtīšana”). Šī PVN direktīvas tiesību norma ir transponēta *ZDDV-1* 81. panta 8. punktā.

- 21 Šajā saistībā *Vrhovno sodišče* (Augstākā tiesa) tomēr radās jautājums, vai arī dokuments, kas neatbilst visām obligātajām prasībām rēķinam PVN direktīvas 226.–230. panta (*ZDDV-1* 82.–84. pants) izpratnē, var radīt pienākumu maksāt PVN subjektam, kas izsniedza minēto dokumentu, jeb kādas ir norādes, kuras katrā ziņā var pamatot rēķina, kā arī pienākuma maksāt PVN pastāvēšanu PVN direktīvas 203. panta izpratnē.
- 22 No Tiesas judikatūras izriet, ka PVN direktīva pieļauj, ka pienākums saskaņā ar 203. pantu var rasties arī gadījumā, ja rēķinā nav ietvertas visas norādes, kas ir paredzētas šīs direktīvas 226. un nākamajos pantos. Saskaņā ar līdz šim izstrādāto judikatūru, pienākums maksāt PVN var rasties, ja ir izrakstīts rēķins ar PVN, pat, ja šajā rēķinā nav norādīta daža PVN direktīvā paredzētā informācija, piemēram, ja nav norādīta pakalpojuma, kas ir rēķina priekšmets, sniegšanas vieta, jo tai nav nozīmes attiecīgā nodokļu parāda rašanās nolūkā (Tiesas spriedums, 2009. gada 18. jūnijs, *Stadeco* (C-5[6]6/07, EU:C:2009:380, 26. un nākamie punkti). Šāda interpretācija ir apstiprināta arī citu Eiropas Savienības dalībvalstu tiesu praksē (skat., piemēram, *Bundesfinanzhof* (Federālā finanšu tiesa, Vācija) 2011. gada 17. februāra spriedumu V R 39/09).
- 23 Arī no PVN direktīvas 203. panta gramatiskās interpretācijas izriet, ka šī pienākuma rašanās ir atkarīga no rēķina, kurā ir norādīts PVN, esamības, šajā PVN direktīvas tiesību normā nav tieši minēta visu rēķina formālo prasību ievērošana, kā ir paredzēts atskaitīšanas tiesību izmantošanai gadījumā, ja preces pārdod vai pakalpojumus sniedz cits nodokļa maksātājs saskaņā ar PVN direktīvas 178. panta a) punktu. Tāds pats rezultāts tiek sasniegts, arī izmantojot teleoloģisko interpretāciju, jo pienākuma rašanās, pamatojoties (tikai) uz rēķina, kurā ir norādīts PVN, izrakstīšanu saskaņā ar PVN direktīvas 203. pantu mērķis ir novērst nodokļu ieņēmumu zaudēšanas risku, kas varētu rasties, ja cits nodokļa maksātājs izmanto šādu dokumentu kā pamatu atskaitīšanas tiesību izmantošanai. Minētās tiesību normas mērķim būtu pretrunā ļaut šāda rēķina izsniedzējam izvairīties no aplūkojamā pienākuma, vienkārši nenorādot rēķinā kādu no paredzētajām sastāvdaļām. Faktiski nodokļu ieņēmumu zaudēšanas apdraudējumu izraisa jau vienīgi apstākļi, ka dokumentā ir būtiskās rēķina sastāvdaļas PVN nolūkā, tādējādi radot saņēmējam acīmredzamu iespēju paļauties uz šo dokumentu, lai atskaitītu tajā minēto PVN priekšnodokli (tik skaidri izteicās *Bundesfinanzhof* (Federālā finanšu tiesa, Vācija) 2011. gada 17. februāra spriedumā V R 39/09, 24. punkts).
- 24 Lai pienākums maksāt PVN rastos pamatojoties uz apstākli, ka konkrēts subjekts ir izrakstījis rēķinu, tātad nešķiet, ka būtu nepieciešams, lai rēķins būtu skaidri identificēts kā tāds un lai tajā būtu ietverta visa PVN direktīvā (piemēram, PVN direktīvas 226. pantā) prasītā informācija.
- 25 Tātad šķiet pareiza interpretācija, saskaņā ar kuru, lai rastos PVN direktīvas 203. pantā paredzētais pienākums, ir pietiekami ar to, lai no dokumenta izrietētu skaidra un objektīvi atpazīstama tā izsniedzēja griba izrakstīt rēķinu par konkrētu darījumu, kas tā saņēmējam varētu izraisīt pamatotu prezumpciju, ka uz šī

dokumenta pamata tas var atskaitīt PVN priekšnodokli. Elementi, kas parasti ļauj to izdarīt, ir rēķina izsniedzēja un saņēmēja norāde, darījuma apraksts un preču piegādes vai pakalpojumu sniegšanas vērtība, norādot PVN summu, kas ir jāmaksā saņēmējam (šajā nozīmē skat. arī *Bundesfinanzhof* (Federālā finanšu tiesa, Vācija) 2014. gada 19. novembra spriedumu V R 29/14). Tiem var pievienot arī citus elementus un apstākļus, kuri ir jānosaka katrā gadījumā atsevišķi. Šajā vērtējumā it īpaši var ņemt vērā arī citus dokumentus, uz kuriem minētajā dokumentā (rēķinā) ir iekļauta atsauce, vai kuros tas ir minēts (šajā nozīmē skat. arī *Bundesfinanzhof* (Federālā finanšu tiesa, Vācija) tiesu praksi, piemēram, 2019. gada 26. jūnija spriedumu XI R 5/18, ECLI:DE:BFH:2019:U.260619.XIR5.18.0, 28. punkts).

- 26 Tomēr aplūkojamajā gadījumā minētā interpretācija pieprasa papildu skaidrojumu par to, vai un ar kādiem nosacījumiem rakstveida līgumu starp divām līgumslēdzējām pusēm, kura priekšmets ir darījums, kas ir apliekams ar PVN (piemēram, preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana), var uzskatīt par rēķinu PVN direktīvas 203. panta izpratnē.
- 27 Šajā ziņā ir jāpatur prātā arī tas, ka līgums kā obligāta rakstura vienošanās var atšķirties no rēķina, jo līgums var būt tikai juridiskais pamats ar PVN apliekamajam darījumam un ka saskaņā ar līgumu pārdevējam vai pakalpojuma sniedzējam atbilstoši PVN direktīvai (vai *ZDDV-I*) rēķins ir jāizraksta brīdī, kad iestājas nodokļa iekasējamības gadījums (skat., piemēram, PVN direktīvas 63. pantu). Tāpat būtiskās sastāvdaļas, kas ļauj kvalificēt dokumentu kā rēķinu, var atbilst būtiskajām sastāvdaļām, kurām ir jābūt līgumā par preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu (*essentialia negotii*). Tikai apstākļi vien, ka līgumā ir norādītas līgumslēdzējas puses, ka ir definēts līguma priekšmets un preču piegādes un pakalpojumu sniegšanas līgumiskā vērtība, norādot PVN summu, pats par sevi vēl nevar nozīmēt, ka šis līgums vienmēr ir uzskatāms par rēķinu PVN direktīvas un *ZDDV-I* izpratnē. Faktiski PVN summas norādīšana līgumā ir būtiska tieši tādēļ, lai garantētu līgumisko attiecību, kā arī maksājamās summas skaidrību, jo, ja nav minēts pienākums maksāt konkrētas summas PVN, saskaņā ar Slovēnijas Republikas tiesu praksi ir uzskatāms, ka nodoklis jau ir iekļauts norādītajā līgumiskajā cenā.
- 28 Tādos apstākļos *Vrhovno sodišče* (Augstākā tiesa) jautā, vai līgums var tikt uzskatīts par rēķinu PVN direktīvas 203. panta izpratnē tikai tad, ja no tā izriet pārdevēja vai pakalpojuma sniedzēja kā līgumslēdzējas puses skaidra un objektīvi atpazīstama griba izrakstīt rēķinu par konkrēto darījumu, kas varētu izraisīt pircējam pamatotu prezumpciju, ka tas uz tā pamata var atskaitīt samaksāto PVN priekšnodokli. Šādu secinājumu varētu izdarīt, pamatojoties uz skaidri izteiktu līguma noteikumu, kurā tas ir tieši precizēts (piemēram, ir precizēts, ka līgums ir uzskatāms par rēķinu), vai varbūt arī gadījumā, ja no juridiskās vienošanās apstākļiem un no paša līguma pazīmēm izriet skaidri identificējami elementi, kuri liecina, ka pamatojoties uz šo līgumu nav paredzēts izsniegt rēķinu kā atsevišķu dokumentu. Tādējādi, ņemot vērā iepriekš minēto, *Vrhovno sodišče* (Augstākā tiesa) jautā, vai būtu pareizi interpretēt direktīvas 203. pantu tādējādi, ka tikai

iepriekš norādītajos gadījumos noslēgtais līgums var tikt uzskatīts (arī) par rēķinu ar PVN, kas rada pienākumu maksāt PVN saskaņā ar PVN direktīvas 203. pantu (*ZDDV-1* 76. panta 1. punkta 9. apakšpunktu).

- 29 Tā kā atbilde uz jautājumu, vai šāds līgums var tikt uzskatīts par rēķinu, ir atkarīga no PVN direktīvas 203. panta pareizas interpretācijas, *Vrhovno sodišče* (Augstākā tiesa) kā Slovēnijas Republikas pēdējās instances tiesai ir jāuzdod Eiropas Savienības Tiesai jautājums par minētās direktīvas interpretāciju.

DARBA VERSIJA